

Leeuwnoog

Leeuwenoog

Lylea

Schrijver: Lylea

Coverontwerp: Elien Kellens, gebaseerd op foto van Brian Snelson

ISBN: 9789402173376

© Kymbra Laemont

PROLOOG

Ik besepte pas dat ik niet normaal was toen ik drie jaar was. Het was toen mijn moeder in de tuin zat te tekenen. Er zweefde een randloze roze bol op haar kruin, als de kroon van een liefhebbende koningin. Met de tijd begreep ik dat die kleur haast nooit veranderde bij volwassenen. Naast haar hoofd, zo klein als de vuist van een baby en in alle kalmte, zweefde een ander bolletje, vergelijkbaar met de glazen bol van een waarzegster. Het was voor de helft paars en voor de helft grasgroen. Mijn moeder was altijd een rustig persoon geweest. Bij mijn vader zweefde het bolletje wispelturig van zijn ene oor naar zijn andere oor. Bij sommige mensen kon ik het gewoonweg niet volgen. Van de ene naar de andere kant. Verticaal, horizontaal, diagonaal, van groen naar rood, van geel naar blauw, van roze naar rood... Mijn moeder was veel stabielier. Daarom schrok ik toen het bolletje diepblauw werd, een kleur die ik bij haar nog nooit had gezien. Ik schoot paniekerig de tuin in en vroeg mijn moeder wat er mis was. Ze keek verward, nam me in haar armen en suste me, maar haar kleur veranderde niet. Ik keek rond en zag tot mijn verbazing dat mijn eigen kleine bolletje diepblauw was.

‘Waar ben je bezorgd om, mama?’ vroeg ik.

‘Kan jij gedachten lezen, of zo?’ vroeg ze glimlachend.

Ik fronste, niet-begrijpend en wees naar haar bolletje. ‘Ik zie het.’

‘Wat zie je?’ vroeg ze met veel aandacht.

‘Jouw emoties!’ zei ik geduldig. ‘Kijk,’ ik wees naar mijn bolletje. ‘Ik begreep eerst niet wat de kleur wilde zeggen, maar nu heb ik dezelfde kleur.’

‘Welke kleur is dat dan?’ vroeg ze serieus.

Ik keek haar bedenkelijk aan. ‘Donkerblauw,’ mompelde ik.
‘Dit is geen leuk spelletje, mama.’

‘Welk spelletje, lieverd?’ Ze streelde mijn arm om me beter te laten voelen, maar haar kleur veranderde niet.

‘Stop ermee,’ zei ik binnensmonds.

Mijn moeder keek me vragend aan.

‘Waarmee moet ze stoppen?’ zei een opgewekte mannenstem. Mijn vader, wiens aura geel was en ook vlak boven zijn kruin zweefde, liep naar ons toe met een rood bolletje naast zijn oor. Hij glimlachte, dus ik ging ervan uit dat hij niet kwaad was, maar mijn moeder nog liever zag dan anders, want telkens als zijn emotie rood was, knuffelde hij haar vaker en gaf hij haar meer kusjes.

‘Met het spelletje. Ik vind het niet leuk,’ antwoordde ik.

Mijn vader ging in het gras zitten. ‘Welk spelletje speelt mama?’ vroeg hij.

‘Ik zie niet wat jij ziet,’ antwoordde ze.

Mijn vader glimlachte en zijn bolletje werd geel. Hij dacht dat ze grapte. Mijn moeder bleef doodserieus naast hem zitten. De stilte brak zijn gedachten. Hij keek haar vragend aan. Nu werd ook zijn bolletje diepblauw.

‘Jij ook niet?’ zei ik.

‘Wat?’ vroeg hij geschrokken. ‘Wat heb ik gezegd?’

‘Je hebt niets gezegd, papa, ik heb het gezien!’

Mijn moeder kwam naar me toe. Ze raakte mijn hand aan en haar emotie werd deels roze. Ze deed zelfs haar best om een schild uit te sturen, zodat ik me geborgen zou voelen, maar het lukte niet.

‘Waarom leg je niet even uit wat je ziet,’ zei ze zacht en aanmoedigend. Versteld stond ik, toen ik, verwachtend dat mijn ouders elk moment uit hun rol zouden vallen, beseftte dat ze echt niet konden zien wat ik zag. Dat niemand ooit had gezien wat ik zag. Energie was iets vormeloos en kleurloos. Vanzelfsprekend als het was voor mij, was ik de enige persoon op de aarde die wist hoe een ander zich voelde. Ik bedacht me dat het leven er voor hen dan moest uitzien zoals een film, want om de een of andere reden registreerde energie niet op film of foto. Snel genoeg werd ik een freak, iemand met illusies. Niemand geloofde me, want wat ik zei kon ik niet bewijzen. Het was niet meetbaar, dus het bestond niet en toch zag ik het. Ik liet hun reacties me even uit evenwicht brengen. Was ik dan gek? Bestonden de bolletjes echt niet? Zelfs mijn vader bleef de eerste weken sceptisch, tot ik tot vervelens toe de kleur van zijn emoties bij elke verandering luidop zei. De kleuren niet zien kon ik niet. Ze negeren was ook moeilijk, dus ik heb ermee leren leven. Nooit nog vertelde ik iemand dat ik die gave had. Nooit confronteerde ik iemand met wat ze voelden, maar ik kon vreemden heel goed inschatten. Ik anticipeerde op de gevoelens van iemand anders en dat bezorgde me een feilloze reputatie. Alleen bij mijn ouders kon ik mezelf zijn, maar toen zij stierven, bleef er niemand over met wie ik mijn geheim kon delen. Gedisciplineerd, professioneel en intelligent, hoewel ook asociaal waren mijn labels. Of ik er akkoord mee was of niet, deed er niet toe. Of dat was wat ik wilde zijn, hield niemand bezig.

Ik ben nooit te weten gekomen waar mijn moeder die dag bezorgd om was.

HET PATRIARCHAAT

Focus. Mijn hart klopte in mijn aderen. *Adem.* Mijn gezichtsveld versmalde. *Je kan het.* Mijn adem was scherp.

‘Halt!’

Een scherpe brul haalde me uit de trance. Ik stopte abrupt. Ik zag vlekken. Mijn hoofd draaide een beetje. Ademen deed pijn. Er lag een blinkende laag zweet op mijn huid als een zijden deken. Mijn wangen brandden.

‘Morescani.’

Ik keek om, maar ik zag niets. De zon mengde de schaduwen achter me tot een grote zwarte vlek. Langzaam nam een gedaante vorm. Kort en kaal, een blauw schrijfplankje in de hand. Zijn aura zoals altijd azuurblauw. Marc. Hij hief zijn plankje op en knikte alsof ik begreep wat hij wilde zeggen. Ik zag zijn gezichtsuitdrukking niet, maar de belichting op zijn voorhoofd vertelde me dat hij fronste. Hij draaide zich om een keek nu ook tegen de zon in. Mijn oren suisten nog.

‘Weet je hoe ver je voor bent?’

Mijn ademhaling was nog steeds oppervlakkig.

Hij knikte weer. Zijn schrijfplankje ging naar zijn borst. Hij haalde diep adem. Ik draaide me terug om, naar voor.

‘Ga!’

Ik schoot als automatisch naar voren. Hartslag omhoog, ademhaling regelmatig. *Focus.*

Eens ik op mijn juiste punt zat, het vlotte, maar niet volledig uitputtende punt, dwaalde mijn hoofd af, zoals het altijd deed. Dit was training en ik hield ervan. Training gaf mijn hoofd een

ongekende rust. Ik kon over alles mijmeren en alle gedachten vergeten eens de fysieke inspanning gedaan was, maar die dag kon ik me heel goed herinneren waarover ik aan het dagdromen was geweest. Misschien had ik een druppel over mijn ruggengraat voelen lopen en zo aan een meer gedacht. Het meer waar ik had leren zwemmen met mijn vader. Zijn stem echode in mijn hoofd, krachtig en verwarrend, en toch kon ik me daarna nooit meer zijn stem voorstellen, maar ik wist nog dat ik veel van hem had geleerd. Hij had me leren zwemmen, leren lopen, leren fietsen, leren vechten. Leren was altijd een plezier geweest voor mij. Fysieke uitputting was een plezier voor mij. Ik hield van niets liever dan een intellectuele uitdaging, zoals de uitdagingen die mijn moeder me in mijn kinderjaren gaf. Veel kon ik me niet herinneren. Eén ding wel. Een filosofische vraag. We hadden naar *The Matrix* gekeken en ze vroeg me waarom dat monnikje zei dat er geen lepel was, terwijl er wel een lepel was en waarom hij de lepel kon buigen terwijl hij zei dat er geen lepel was. Ik wist het antwoord niet, maar mijn moeder had me het ook nooit gegeven, ook al had ik nog zeker niet de leeftijd bereikt waarop mijn kennis die van mijn moeder oversteeg.

Beeldschoon was ze geweest, mijn moeder. Dat hadden veel mensen me verteld. Mijn eerste herinneringen beaamden dat, maar haar gezicht vervaagde met de dag. Ik moest troost vinden in oude foto's, waarop haar schoonheid nog niet half zo gerechtvaardigd was als in het echt. Haar aura was altijd mooi geweest om naar te kijken, altijd rustgevend, kalm, zorgend, liefhebbend. Ergens sijpelde het door, in haar ogen, in haar glimlach, maar het was niet hetzelfde. Marc had meermaals gezegd dat ik op haar leek, maar

mijn karakter was niet half zo zacht als dat van haar en geen kwart zo vrolijk als dat van mijn vader. Ze waren aangename burens, hadden de burens me verteld na hun dood. Ze waren geweldige mensen, hadden talloze vreemden me op hun begrafenis verteld. Ik leek toch zo op mijn moeder, hadden vriendinnen van haar tegen me gezegd. Er was niets opvallend aan haar geweest toen ze jonger was, maar op latere foto's was ze veranderd. De bruine haren van haar jonge zelfe kregen een kastanjerode tint en haar ogen werden sprekender. Niemand wist hoe dat kwam. Ik nam aan dat het was omdat ze gelukkig was. Ik kon me mijn moeder niet anders dan gelukkig voorstellen, behalve in de laatste herinneringen die ik van haar had...

'En... Rust!'

Ik liet een lange zucht. Mijn spieren verslaptten. Ik sloeg mijn hoofd in mijn nek en liet mijn armen als lange slingers langs mijn lichaam hangen. De lucht was blauw. Ik zette me neer. Mijn billen raakten de warme grond van de looppiste. Als kind had ik het altijd verwonderend gevonden hoe iets van zo ver weg zacht kon lijken en van zo dichtbij een onaangename aanraking had.

'Goed gedaan, Morescani.'

Mijn schouders schokten onder de stevige klappen van een grote hand met korte vingers. Marc was de meest buitenproportionele persoon die ik kende. Zijn hoofd was kleiner dan dat van mij, maar een van zijn handen bedekte mijn schouderblad moeiteloos. In de verte liepen donkere figuren nog in mijn richting. Boven hen hing een sluier van schapenwolken. De zon was aan het ondergaan. Een fris briesje streefde mijn lichaam gerust, maar ik rilde. Het zweet op mijn huid koelde snel af.

‘De rest is hier nog lang niet. Ga maar alvast naar de kleedkamer,’ zei Marc decisief.

‘Wat is mijn tijd?’

‘19.50. De enige binnen de tijd.’

Ik knikte en keek terug naar de schaduwen in de verte. Ik kon van zo ver zien dat een aantal hard aan het vechten was om niet op te geven. Schouders hoog, handjes los, voeten slepen. Ze zaten over hun limiet.

Ik stond op, veegde het zweet van mijn voorhoofd en klopte het stof uit mijn kleren. Toen ik van de piste afliep, riep Marc me na. Ik keek om. Hij was het blad op zijn schrijfplankje aan het bekijken toen hij met een strenge toon sprak, hoewel zijn energie indigo kleurde.

‘Je kan altijd beter.’

Ik zei niets. Ik bleef alleen kijken, zonder uitdrukking op mijn gezicht. Hij keek op. De frons op zijn voorhoofd verzachtte, maar zijn rimpels waren nog steeds diep. Zijn mondhoeken krulden een beetje omhoog en dan trok zijn mond scheef, zoals die altijd deed als hij glimlachte. De zon scheen door het blauw van zijn ogen toen ze een fractie van een seconde glinsterden. Ik schonk hem een glimlach terug terwijl ik uitgelaten zuchtte.

‘Ik zie u nog, commandant,’ zei ik terwijl ik me omdraaide. Het trainingscentrum was groot en ik was uitgeput. De weg naar de kleedkamers was lang, maar ik vond het niet zo erg. Ik genoot van de geur van vochtig gras en de lucht voelde niet zo koud aan. De vogels in het nabijgelegen bos floten de liedjes die de lente aankondigden. Ik vond mijn weg naar de vrouwenkleedkamer en ging rechtstreeks naar de douche. Zonder mijn kleren uit te

trekken, stak ik mijn hoofd onder de sproeier met ijskoud water. Ik rilde, maar het maakte mijn hoofd leeg, alsof het water me resette. Het was een fantastisch gevoel. Ik ademde diep in en uit, terwijl het water te pas en te onpas langs mijn neusgaten naar beneden liep. Elk vuur in mijn lijf doofde zachtjes uit tot een smeulende massa. Dood ging het nooit, in slaapstand wel. Ik trok de doorweekte kleren van mijn lijf en schopte mijn sportschoenen uit. Het water mocht wat warmer nu. Mijn lichaam had geen schokken meer nodig. Het water waste de inspanningen uit mijn spieren. Ik ademde de dampen in en rook de relaxerende geur van rozenzeep. Ik deed mijn ogen dicht en stelde me voor dat ik onder een Indische waterval stond, midden in de wildernis, heel ver weg. Niet in deze vrij moderne maar sobere kleedkamer. De ruimte had twee deuren. Een die naar het trainingscentrum openging en een die naar het bureel openging. Achter een met lichtgrijze stenen belegde muur stonden enkele douchekoppen naast elkaar. Meestal stond ik alleen in de douche en was ik al aangekleed en vertrokken als de andere dames de kleedkamer binnenkwamen. Veel interactie had ik niet met hen, want ik was niet zo ordinair als zij. Roddelen, dramatiseren, mensen veroordelen zonder te weten waar ze het over hadden. Hun energie was vaak oranje of donkergroen. Achterbaks, jaloers. Sommige meisjes waren zelfs zo vergiftigd dat hun aura die kleur had. Ergens had ik medelijden met hen. Ik vroeg me af hoe ze daar gelukkig van werden. Het was een energieslopende manier van leven, terwijl het leven zo veel meer te bieden had. Met een zucht draaide ik de kraan dicht en begon ik me af te drogen. Een van de deuren sloeg dicht. Ik was verbaasd, maar ik ging niet kijken.

‘Lou!’ Een enthousiaste stem galmde door de ruimte.

‘Evy?’ Ik wikkelde de handdoek rond mijn lichaam en stapte de douche uit. Een beeldmooie jongedame met zwarte krullen, die in elke mogelijke richting stonden, en een sterke kaaklijn, keek met grote bruine ogen naar me. Evy’s aura was heldergeel, zoals dat van mijn vader. Het was zo immens en zo krachtig dat haar positiviteit aanstekelijk was voor iedereen in haar buurt.

‘Wat doe jij hier?’ Mijn verwondering was gerechtvaardigd. Evy had nooit samen met mij training. Ze droeg een roze blazer en jeans met chique sneakers. Net als ik weigerde ze de aangeraden jurken te dragen. Uiteraard was ze de enige agente met wie ik het goed kon vinden.

Ze klapte haar handen bij elkaar en boog haar knieën alsof ze op het punt stond te springen als een meisje van zes. ‘Je was geweldig!’

‘O.’ Ik keek naar de grond en haalde mijn schouders op. Frisse druppels water gleden van mijn druipnatte haren langs mijn rug en schouders.

Evy’s enthousiasme doofde uit. ‘Ben je niet tevreden?’

‘Het doet me niet veel,’ biechtte ik op.

Evy keek naar me alsof ze volledig begreep wat het probleem was. Ik fronste. Ik wist niet eens dat er een probleem was.

‘Trek je niets aan van Marc,’ zei ze op een pamperende toon, haar energie roze.

‘Ik trek me niets aan van Marc,’ zei ik defensief. Ik begon mijn haren te drogen. Evy had me wel vaker in mijn geboortepak gezien.

‘Wat is het dan?’ vroeg ze bemoederend.

‘Niets.’ Ik haalde mijn schouders opnieuw op. ‘Er is niets. Ik heb de opdracht volbracht en dat is het. Daar hoef ik geen complimenten of medailles voor.’

Evy’s wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Je bent te hard voor jezelf. Je had de beste tijd.’

‘En dan? Ik heb altijd de beste tijd.’

‘Je had de beste tijd *ooit*.’

Ik stopte abrupt met het drogen van mijn haren en sloeg mijn hoofd zo hevig terug naar achteren dat ik de druppels op de muur hoorde vliegen.

‘Dit gaat niet over mijn tijd, hè?’ vroeg ik geïrriteerd.

Evy zag er betrappt uit. Ze trok haar schouders op tot aan haar oren en beet op haar lip. Haar roze emotie werd dieper van kleur en neigde naar rood.

‘Toe, zeg het dan,’ zei ik.

‘Ze willen een drugtest doen.’

Mijn ogen werden groot. ‘Wat?’

Evy kneep haar ogen samen en probeerde een glimlach te fabriceren, maar ze zei niets. Ik kon natuurlijk niet weigeren. Zo werkte Digemiso, de Dienst voor Geheime Missies van de Overheid, niet. Ik propte mijn natte handdoek bij elkaar en gooide hem op de bank waar mijn bureaunkleren lagen.

‘Haantjes,’ mopperde ik.

‘Ik weet het,’ zuchtte ze, haar energie nu helderblauw. Blauw was altijd een vreemde kleur om te observeren. Het was bijna nooit een positief gevoel, tenzij het indigo was, dat was trots. Blauw was twijfel en teleurstelling en verdriet en een diepe

bezorgdheid, meestal om een geliefde. Het was heel moeilijk om aan de kleur alleen te zien hoe iemand zich voelde, want de schakeringen waren talrijk en verwarrend.

Evy zag er verslagen uit, zoals elke vrouw die haar mannetje moest staan in een mannenwereld.

‘Wie deed het voorstel?’ vroeg ik.

‘De kapitein.’

‘Ha,’ liet ik uit. ‘Wie anders?’ Ik schudde met mijn hoofd. Kapitein Elias had een groot probleem met slimme vrouwen, dus ook met Evy.

‘Laat me raden. Jij bent tegen hem ingegaan en hij heeft je daarom met deze opdracht opgezadeld?’

Evy sprak op een serieuze toon, haar emotie nu paars, met een tikkeltje groen, van bewondering.

‘Lou, je doet me steeds versteld staan.’

Ze was vaak paars rond mij. Ik wist niet hoe ik daarmee om moest gaan, want ik had Evy graag. Maar elke bewondering kwam resoluut samen met nijd. Elke keer als ze paars werd, wuifde ik haar opmerkingen weg.

‘Ik hoef je complimentjes niet,’ zei ik terwijl ik mijn beha met een ruk aantrok.

‘Nee, ik meen het. Je bent hier pas een halfjaar en je weet al precies hoe elke persoon op deze basis in elkaar zit.’

‘Dus?’ zei ik. Ik zag niet waarom ze me dat moest vertellen.

‘Dus... De meeste mensen hebben jaren nodig om te beseffen aan wie ze wat hebben. Sommige mensen leren het nooit.’

‘Nou, ik ben niet de meeste mensen. Anders zou de kapitein me met rust laten met zijn onnozelheden.’

Ik trok een tanktop over mijn hoofd.

‘Zeg dat niet te luid,’ zei ze enkele tonen stiller. Haar paars verdween en werd lichtrood. Evy had snel schrik van haar oversten.

‘Of anders wat? De kapitein heeft het gewoon moeilijk met vrouwen die slimmer zijn dan hij.’

Opeens voelde ik me heel slecht. Het was alsof een onzichtbaar touw mijn ingewanden naar mijn rug samentrok. Ik had geen zin meer om nog iets te zeggen.

Evy keek afwezig de verte in en zuchtte, gehuld in blauw.

‘Ja,’ zei ze met haar mondhoeken naar beneden. ‘Het patriarchaat.’

Ik knikte instemmend, maar niet uitbundig. Het was jammer dat er al zo weinig vrouwen waren en als ze het eens goed deden, kon niemand het geloven.

‘Lou?’ Evy’s stem was geladen, maar onschuldig. Ze stond op het punt een vraag te stellen die belangrijk was, maar ongevaarlijk in haar opinie. Ik was het daar doorgaans niet mee eens, maar ik kon haar nooit tegenhouden. ‘Hoe ben je hier verzeild geraakt?’

Ik beantwoordde de vraag liever niet, al kon ik het niet helpen dat de herinnering zich terug opdrong. Een herinnering met bloed en oorverdovende kreten en drama en tranen. Een herinnering die ik liever onderdrukte. Digemiso was goed voor me geweest. Ze hadden me een huis gegeven, een gratis opleiding... Marc zorgde er zelfs voor dat ik altijd eten in huis had. Ik moest hem soms tegenhouden om elke dag drie maaltijden klaar te maken.

‘Lou?’ Evy keek me met haar doordringende bruine kijkers aan. Bloedmooi was ze. Het was de reden geweest waarom Digemiso haar had aangenomen. Ze hadden nood aan een mooi gezicht dat goed controleerbaar was. Alsof er minder potentieel in mooie mensen zat dan in een buitenproportionele Marc, met zijn kale kop en grote bierbuik, of een zelfingenomen kapitein Elias, die zo lang was dat hij nauwelijks broeken vond waar hij deftig in paste. Zijn haakneus verbeterde de algemene indruk van hem ook niet, zeker omdat hij hem steeds optrok voor vrouwen die intelligent of leidinggevend waren, mensen van een andere origine en mensen die hij lelijk vond.

Evy knipte met haar vingers voor mijn ogen. ‘Waar zit je met je hoofd? De kapitein wacht op je.’

‘Juist.’ Ik trok mijn jeans en vestje aan en plantte mijn voeten in sneakers die, tot mijn verbazing, heel erg op die van Evy leken. Maar dan was er in ons kleine land ook heel weinig variatie als het op modieuze sneakers aankwam.

‘Ga je je haren nog drogen?’ vroeg ze.

Ik haalde mijn schouders op. Moest dat? Föhnen was slecht voor je haar. Het ging sneller kapot.

‘Misschien beter wel,’ zei ze schuld bewust, haar energie was weer helder roze, zoals ik het graag had.

Ik zuchtte en nam de voorziene haardroger met een ruk van een hoge tafel.

‘Ik weet het,’ zei ze. Ze probeerde licht te klinken. ‘En dan te bedenken dat mannen gewoon met nat haar in het kantoor kunnen zitten... Zou het niet fijn zijn om op onze eigen voorwaarden te leven?’ vroeg ze.

Ik keek haar verbaasd en misschien zelfs een beetje verdenkend aan.

‘Je weet wel...’

‘Nee, ik begrijp niet wat je bedoelt,’ zei ik.

‘Hoe zou het leven zijn als je zelf kon bepalen wat je draagt, hoe je eruitziet, hoe ver je jezelf pusht...?’

Haar emotie was rood, maar bleef stevig naast haar linkeroor hangen. Ze had er lang over nagedacht en ze voelde zich zeker van zichzelf. Ik wist niet goed wat ik ervan moest denken. We hadden een contract getekend. Levenslang gebonden aan Digemiso, nooit tegen de organisatie ingaan en eens op pensioen, konden ze nog steeds aanspraak op ons doen, mochten we nog steeds niet volledig doen wat we wilden en hadden we nog steeds ogen op ons. Het gemeenschapsgevoel was belangrijk. Je weet wel, communistische shit. In een democratisch land.

‘Saai, denk ik.’

‘Denk je?’ vroeg ze, verbaasd dat ik haar visie niet deelde. ‘Als je zelf de enige persoon bent aan wie je verantwoording moet afleggen, zou je dan niet dolgelukkig zijn?’

‘We zijn hier niet om gelukkig te zijn, Evy.’

‘Maar is dat niet het ultieme doel van iedereen? Gelukkig zijn? Ik zou het niet erg vinden om een huisvrouw te zijn.’

‘Een huisvrouw? En elke dag wachten tot je man thuiskomt? Afhankelijk zijn van iemand?’

‘Als ik daar zelf voor kies, wat is daar dan mis mee? Ik denk alleszins dat ik niet meer voor deze job zou kiezen als ik de kans nog eens kreeg.’

'Je ziet de wereld te klein, Evy,' zei ik, terwijl ik de haardroger neerlegde. Ik controleerde of ik alles had. Mijn hart maakte een sprongetje toen ik iets miste. Ik ging grondig door mijn tas, mijn bewegingen snel en kort.

'Wat is er?' vroeg Evy.

Ik antwoordde niet meteen, maar ik bleef zoeken. Ik panikeerde niet vaak, maar die keer was ik er niet ver van.

'Lou, wat zoek je?'

'Mijn tijgeroog,' mompelde ik afwezig.

'Je wat?'

'Mijn tijgeroog,' zei ik ongeduldig.

'Hoe ziet het eruit?'

'Eh...' zei ik terwijl ik nog als een halve gek aan het zoeken was. 'Bruin...'

'Met strepen?' vroeg ze geduldig.

'Ja... Heb je het gevonden?' zei ik hoopvol.

Ze wees naar de grond onder de bank. Ik ging door mijn knieën om onder de bank te kijken. Daar lag hij. Een bruine steen met goudachtige strepen, gepolijst, maar in een onregelmatige vorm. Ik haalde opgelucht adem en greep het tijgeroog, maar het voelde niet zoals het anders deed. Ik stond op en inspecteerde het nauwkeurig. Ik draaide het om en rond in mijn palm, tot ik de oneffenheid vond. Er was een hoekje afgebroken.

'O...' liet ik teleurgesteld uit.

'Wat?' vroeg Evy nieuwsgierig, maar serieus.

'Er is een stuk af.'

'Laat zien.' Evy zette een paar stappen dichterbij me toe en hield mijn handen open om te kunnen kijken.

‘Zo erg is het niet,’ zei ze relativerend.

Toch reageerde ik niet. Ik bleef naar de steen staren, met mijn schouders naar beneden en mijn hoofd gebogen, als een klein kind.

‘Misschien kunnen we het oplossen met lijm?’

‘Lijm?’ zei ik verontwaardigd.

Evy trok haar schouders terug op tot aan haar oren. Haar ogen werden groot en ze hief haar handen op. ‘Dan niet,’ zei ze snel. ‘Ik wilde alleen maar helpen.’

Ik zuchtte, geïrriteerd met mezelf. Zij kon er niets aan doen. Het was mijn eigen domme fout geweest.

‘Sorry,’ zei ik op een lage toon.

Evy’s schouders verlaagden terug. ‘Wat betekent die steen dan voor jou?’

‘Het is het laatste ding dat mijn moeder me ooit heeft gegeven,’ antwoordde ik vlak.

‘Waar is ze?’ vroeg Evy met heel veel sympathie en begrip in haar stem.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Kapitein Elias wacht.’

Ik liep de kleedkamer uit en kwam in een lange gang met hoge ramen terecht. De gang was fel belicht, de zon deed haar uiterste best. Mijn ogen konden zich niet snel genoeg aanpassen, dus ik kneep ze dicht als reactie op de korte pijn in mijn voorhoofd. De vloer was grijs, bespikkeld met zwarte tinten. De palen tussen de ramen waren zilverkleurig en aan het witte plafond hingen tl-lampen die brandden omdat die lichten nu eenmaal altijd aansprongen als de aangesloten sensoren beweging opvingen. Op eender welke andere dag had ik daar een of andere opmerking

over gemaakt, maar mijn hoofd was ergens anders. Ergens waar het liever niet was.

Op het einde van die gang bevond mijn kleine bureau zich. Vlak daarnaast zat Marc. Dit en de vergaderzaal waren de meest vertrouwde plaatsen voor mij. Ergens anders moest ik niet zijn. Het interesseerde me ook niet waar andere afdelingen mee bezig waren. Ik ging zelfs, nu het beter weer begon te worden, in de stad eten in plaats van in de cafetaria. De stad was wel een eindje weg, maar ik hield van de wandeling. Marc had me op mijn eerste dag het bureau van de kapitein gewezen. Daarna had ik er geen voet meer binnengezet omdat de kapitein het altijd veel te druk had met het verleiden van de secretaresses. Hij was bijna nooit in zijn bureau en als hij Marc nodig had, ging hij gewoon naar het bureau van Marc. Mij sprak hij nooit direct aan. In de vergaderzaal maakte hij er een sport van mijn voorstellen en opmerkingen te negeren.

Toch wist ik nog heel goed waar zijn bureau zich bevond. De deuren waren allemaal dezelfde en veel gangen leken exact op elkaar met hun grijswitte muren die tot op een bepaalde hoogte antracietgrijs waren geverfd om vuiligheid te maskeren. Evy liep nog steeds naast me, maar ze kende de weg duidelijk niet. Ze aarzelde bij elke draai die ik nam. Ik nam aan dat ze ook nooit in het bureau van de kapitein had moeten zijn. Toen ik abrupt tot stilstand kwam voor zijn deur, liep Evy beslist nog een paar stappen door. Ik klopte op de deur. Pas toen had Evy door dat we op onze bestemming waren. Ze haastte zich naast mij en streek haar blazer recht. Ik rolde met mijn ogen naar het plafond.

‘Binnen,’ zei een stem die zwaar probeerde te klinken. Ik legde mijn hand op de matzilveren deurklink. De deur protesteerde

met een luid gekraak toen ik naar binnen ging. Achter een klein wit bureau zat de lange smalle man met de haakneus. Zijn blonde haren waren naar links gekamd, zoals bij rijkeluisjongetjes, met overbodig veel gel, en zijn blauwe ogen priemden naar zijn computerscherm alsof hij druk bezig was. Zijn aura zweefde ver boven hem uit, als een ballon aan een lang, onzichtbaar touw. Het was diepblauw, wat ik was vergeten na die paar keren dat ik hem had gezien. Het was zowel een verrassing als een vanzelfsprekendheid. Zijn emotie was oranje. Het was een triest gezicht. Hij beseftte zelf niet hoe ongelukkig hij was en hoe onrechtvaardig het was dat tegen een mindere uit te werken. Een stoffig, grijs tapijt bedekte de hele vloer en de muren waren wit en kaal. Ik stond enkele seconden in de deuropening met mijn handen voor me gevouwen, niet van plan hem aan te spreken met de titel die hij niet verdiende. Ik schraapte zelfs mijn keel niet omdat ik hem niet de bovenhand wilde geven. Geduldig bleef ik wachten, tot hij op een moment van onoplettendheid toch richting het deurgat keek. Hij veinsde een verraste blik, maar ik zag dat hij kwaad was op zichzelf. Een luttele seconde triomfeerde ik.

‘Morescani,’ zei hij.

Ik knikte beleefd, maar antwoordde niet, benieuwd wat hij zou doen. Hij stond op en kwam naar me toe. Hij torende al boven iedereen uit, maar toch voelde hij zich genoodzaakt om vlak boven me te komen staan. Ik keek echter niet naar hem op, maar staarde naar de rode knopen van zijn witte hemd. Het was te warm om een uniform te dragen, die dag. Zijn mouwen waren slordig opgevouwen en de bovenste knopen van zijn hemd had hij opengedaan. Zijn das hing over zijn stoel, hoewel mannen op de

basis te allen tijde een das moesten dragen. De kapitein was vrij jong voor de functie die hij had en zonder zijn smakeloze gedrag had ik hem misschien zelfs knap gevonden. Hij zag dat ik hem niet recht aankeek, maar om geen gezichtsverlies te lijden voor Evy, boog hij zijn hoofd en fluisterde hij iets in mijn oor, alsof hij me voor iets wilde bedreigen.

‘Proficiat... Met je score,’ zei hij met veel moeite. Ik was verrast, maar ik liet het niet merken, al was het moeilijk om een glimlach te onderdrukken. Elias kon me niets maken. Zo veel was duidelijk.

Hij stelde zich terug recht en knoopte de bovenste knoopjes van zijn hemd dicht.

‘Je hebt je tijd genomen,’ zei hij luider, zodat Evy hem ook hoorde. ‘Toch geen voorbereidingen getroffen om de uitslag van je testresultaten te manipuleren?’ Hij probeerde autoritair te klinken.

Bij Evy had het een effect, want zelfs door de donkere tint van haar huid zag ik haar blozen. Ik hoefde daarvoor zelfs niet naar haar rode bolletje te kijken.

‘Als u douchen als voorbereiding meetelt, meneer, dan ja,’ zei ik toonloos. ‘Zal ik vertellen welke zeep ik heb gebruikt? Bulgaarse rozen. Heel relaxerend. Misschien een fijn geschenk voor de volgende secretaresse die uw koffie komt maken?’

Evy snoof, al probeerde ze zich in te houden. Hij sloeg zijn ogen snel neer. Deze keer werden zijn wangen rozig van schaamte. Kwaadheid kan het ook geweest zijn. In tegenstelling tot de ingetogen glans van Evy’s emotie, gloeide Elias’ energie rood met gemene pieken buiten de rand. Hij stond op springen. Ik voelde me

er niet schuldig om. Hij probeerde mij wel voor de hele basis, het hele bestuur, te beschamen door drugtesten te vragen.

De kapitein ging naar zijn stoel en plukte de das eraf. Hij rukte die gefrustreerd rond zijn nek.

‘Jij vindt dat grappig?’ Hij knikte wild met zijn hoofd. ‘Wacht maar tot ik je bij je pietje heb.’

‘De enige persoon die hier bij zijn pietje gegrepen zal worden, bent u meneer de kapitein,’ zei ik geïrriteerd. ‘U beseft toch dat als ik negatief scoor op uw kostbare testen, dat u dan de kous op de kop krijgt?’

‘Dat zal niet zijn, schat.’

Zijn gemene glimlach maakte de misplaatste rimpels op zijn jonge huid scherp. Opeens zag ik helemaal niet wat er knap was aan hem.

Ik zweeg. Hij stormde naar het deurgat, waar ik nog steeds stond, en maakte aanstalten om mijn arm te grijpen. Ik trok weg, wat leidde tot een bijna grappig beeld van een tuimelende reus. Evy was hem voor haar eigen veiligheid uit de weg gegaan. Hij viel net niet, trok zichzelf terug recht en streek over zijn das. Zijn ogen schoten nerveus naar de twee uiteinden van de gang, om te checken of niemand hem had gezien. Hij wees met een woeste wijsvinger naar me, maar er kwamen geen woorden uit zijn mond. Ik haalde mijn schouders onschuldig op. Er kwam net geen stoom uit zijn oren.

‘Leidt u de weg?’ vroeg Evy snel maar kalm. De kapitein negeerde haar en kwam terug naar me toe. Hij greep weer naar mijn arm, deze keer steviger op zijn benen. Ik trok weer weg.

‘Zulk gedrag is ongepast, kapitein,’ zei ik kalm.

Hij zuchtte dramatisch, hief zijn wijsvinger op en kon het niet laten toch een paar keren in mijn schouder te porren. Het speeksel vloog tussen zijn tanden door toen hij sprak. 'Als je me nog een keer voor schut zet...'

Ik wachtte op de rest van die zin. Die kwam niet. Hij kneep zijn ogen samen alsof ik walgelijk was. Ik stond nog steeds kaarsrecht en met een geheven kin, maar ik merkte dat ik mijn gezicht niet helemaal in de plooi had, ook al kon hij me niets maken.

'U zet uzelf voor schut,' fluisterde ik. 'Alleen u hebt het in de hand.'

Hij balde een vuist, rood van frustratie, al had hij er volgens mij geen reden toe. Ik was voor mezelf opgekomen.

'Kapitein, meneer,' zei Evy nog steeds beleefd, maar dringender. 'Ze zullen aan het wachten zijn.'

'Wie?' vroeg hij kort, alsof hij het hele gebeuren al vergeten was.

Evy keek naar mij alsof het een strikvraag was. Ze antwoordde liever niet. Wie wist wat hem dan weer van zijn stok zou blazen.

'Wie u ook heeft aangesteld om de testen te doen,' zei ik onbewogen.

'Nu ga je zwijgen,' zei hij met een bevende stem terwijl hij vast en agressief probeerde te klinken. Hij streek nog eens over zijn das, draaide zich om en liep toen de gang door. Evy en ik volgden in stilte. Ik was nooit zo ver in het gebouw gegaan, dus ik maakte mentaal notities van de weg naar de onderzoeksruimte. Op het einde van de gang naar links, zes gangen voorbij, daarna twee

deuren en rechts inslaan, meteen links... Voor een dubbele deur kwam de kapitein tot stilstand. Hij draaide zijn hoofd een beetje naar links, de kant waar Evy stond.

‘Juffrouw Tilitikwa, wat doet u hier nog?’

Evy opende haar mond een beetje, maar ik greep haar pols voor ze zich kon excuseren. Ik schudde mijn hoofd. Ze mocht me niet alleen achterlaten. Mijn hartslag ging omhoog en ik voelde het zweet onder mijn oksels en in mijn nek uitbreken.

‘U mag beschikken,’ zei de kapitein toen hij geen antwoord kreeg. Ze probeerde haar pols vrij te krijgen, maar ik hield haar te stevig vast. Ze worstelde haar vingers onder de mijne en forceerde haar pols zo los. Haar mond bewoog, maar er kwam geen geluid uit. Ik moest liplezen om te begrijpen wat ze wilde zeggen. ‘Het lukt je wel.’

Ze draaide zich om en haar snelle, onzekere stappen vervaagden toen ze de hoek om was. Ik was alert. Wat voor een testen waren dit? Moest er bij een drugtest niet gewoon wat bloed worden getrokken? Waarom al die geheimzinnigheid? Ik ademde diep, maar traag en beheerst. Kapitein Elias duwde de deuren open. Deze gang was blauw. Babyblauw bovenaan en azuurblauw onderaan. Er hing een sterke alcoholgeur vermengd met de geuren van dieren en ziekte. In de muren van de gang waren grote ramen, maar ik durfde mijn hoofd niet te draaien om te kijken wat er te zien was. Waarschijnlijk dierentesten. Dat was zeker iets dat ik niet wilde zien, want ik kon er niets tegen doen. Ik keek wel uit mijn doppen. Elke beweging die ik zag, kon een agent zijn die de opdracht had me te bespringen en me in bedwang te houden voor wat het ook moge zijn, maar geen van hen had een rode energie die

me alerteerde. Ik zag mensen in witte doktersjassen met schrijfbordjes in en uit deuren lopen, vooral met een koude, blauwe, bijna witte energie die afstotelijk, maar beleefd was. Puur zakelijk, bijna emotioneel. Het waren vooral jonge mannen. Ik vond dat opmerkelijk, om de een of andere reden. Ik volgde een van de mannen met mijn blik, maar mijn ogen bleven hangen bij een beeld dat ik niet kon plaatsen. Mijn hart maakte een sprongetje en ik kreeg een onzichtbare stomp in mijn maag. Een baby in een couveuse, omringd door gemaskerde dokters en verplegers en monitoren met allerlei verschillende codes en afbeeldingen.

‘Hé,’ zei de kapitein hard. ‘Ogen naar voren.’

Juist, dacht ik bij mezelf. Misschien was dit gewoon de ziekenhuisafdeling. Maar waarom had Evy dan moeten vertrekken?

De kapitein kwam tot stilstand en klopte stijfjes op een deur. De deur vloog open en er stak een hoofd uit, beschermd met een mondmasker, een ziekenhuishoedje en een lompe bril met grote, ronde glazen.

‘Ja?’ vroeg een vriendelijke mannenstem.

‘Dokter, ik ben hier met Louisa Morescani om een drugtest te laten doen.’

De dokter haalde zijn wenkbrauwen op. Diepe rimpels manifesteerden zich in de huid van zijn voorhoofd. Hier en daar had hij een ouderdomsvlekje in zijn diep uitgesneden haarlijn.

‘Waarom heb je haar naar hier meegenomen?’ vroeg hij verbaasd, zijn aura, als een kroon op zijn hoofd, een helder, aangenaam groen, maar zijn energie een waarschuwend oranje. Hij had geheimen die hij duidelijk niet aan onze neus wilde hangen. ‘Ik moet alleen bloed nemen.’

‘U zei dat u niet veel tijd had...’ antwoordde de kapitein ongemakkelijk.

‘Dat wil toch niet zeggen dat je een onbevoegde naar hier moet brengen?’ zei de dokter kalm. ‘Had tegen haar gezegd in haar bureau te blijven tot ik er was –’

‘Maar u zei dat u geen tijd had,’ onderbrak de kapitein hem.

De dokter richtte zich tot mij. ‘Wat heb je gezien, kind?’ vroeg hij.

‘Niets, dokter,’ loog ik zonder aarzelen. De afdeling gaf me de kriebels. Ik wilde niet dat ze me er langer hielden dan moest. Of erger, dat ze iets met me deden omdat ik een baby had gezien.

‘Dat is het juiste antwoord, meisje,’ knikte hij. Zijn energie veranderde van oranje naar roze. Dat had ik meteen veel liever.

‘Wacht hier even.’ Hij sloeg de deur dicht en even later ging die weer open. Hij kwam de kamer uit en deed de deur snel terug dicht, om zeker te zijn dat we niet konden zien wat er zich binnen afspeelde. In zijn handen hield hij een spuit vast. Hij hield hem op, zodat ik kon zien dat er niets in zat. Het stelde me gerust.

‘Hou je arm even voor je, meisje,’ zei hij op diezelfde kalme toon.

‘Hier op de gang?’ vroeg ik.

Zijn mondhoeken gingen verontschuldigend naar achteren. ‘Ik vrees van wel.’

Zonder meer deed ik mijn vestje uit en hield ik mijn arm naar voren. Hij wreef over het putje van mijn elleboog met een watje alcohol en zocht met behendige handen een ader. Eén prik en de spuit vulde zich met de robijnrode vloeistof.